

ELLEN DE VRIEND

Geruisloos

Karakter Uitgevers B.V.

PROLOOG

Het water van de Westerschelde schittert onder de strakblauwe lucht. Het lijkt een rivier zonder begin en zonder einde. Aan de rand van de branding houdt de moeder haar hand boven haar ogen om beter in het water te kunnen kijken. Dit is de plek waar ze haar dochter voor het laatst zag. Ze kijkt van links naar rechts en weer terug. Waar is ze toch? Andere keren zag ze haar altijd direct.

Haar adem wordt gejaagd en ze kijkt naar de menigte op het strand. Mannen in zwemshorts en vrouwen in bontgekleurde bikini's lopen zorgeloos langs haar heen over het strand. Een enkele man draagt nog een Speedo. Ze vangt flarden op van hun gesprekken over familieleden, kinderen, voetbal en werk.

Kinderen zijn onvermoeibaar in de weer met schepjes en emmers. Ze creëren bouwwerken, graven kuilen of verzamelen schelpen. De kleinsten dragen zwembandjes. Onhandige dingen voor als je fijn aan het spelen bent op het strand, maar onmisbaar in de zee. De meeste 'zwemvleugels', zoals die dingen volgens de verpakking heten, zijn oranje, maar die van haar dochter zijn blauw en hebben een afbeelding van Woezel en Pip. Ze heeft ze drie weken geleden voor haar zesde verjaardag gekregen met het vooruitzicht op deze vakantie aan zee en was er direct dolgelukkig mee.

De moeder doet een paar stappen naar voren. Koude golven zee-water kabbelen tegen haar onderbenen terwijl ze haar dochter zoekt, in een roze bikini met ruches. De hele middag heeft het meisje onvermoeibaar heen en weer gedraafd tussen de waterlijn

en de handdoeken die net op het droge gedeelte van het strand lagen, vlak achter de rand met aangespoeld wier van de vloed. Dit is niet wat het lijkt, zegt ze tegen zichzelf. Ze ziet haar vast zo weer, spelend in een kuil.

Even was de moeder haar dochter uit het oog verloren, toen ze zich voor de tweede keer insmeerde met zonnebrandcrème. Ze rent heen en weer en roept haar naam. Steeds harder. Ondertussen scant ze alle kleuters die ze ziet. Voorbijgangers kijken even naar haar, maar lopen al snel door. Rennend duwt ze mensen opzij.

‘Je bent toch niet blind?’ roept een man.

‘Sorry,’ zegt ze. Het geluid van al die stemmen van kinderen en volwassenen weergalmt in haar hoofd. Ineens vliegt het haar aan. De moeder rekt zich uit om over de menigte heen te kunnen kijken. Haar dochter weet toch dat ze maar tot aan haar knieën het water in mag? Zou ze, in een onbewaakt moment, toch dieper zijn gegaan dan is afgesproken? Of is ze langs de waterkant afgedwaald op zoek naar nog mooiere schelpen dan ze eerder had gevonden? Toch ziet ze nergens een klein figuurtje lopen dat op haar dochter lijkt.

Misschien is ze op het strand verkeerd gelopen en zoekt ze haar nu daar? Ze probeert haar opkomende paniek te onderdrukken en kijkt naar de plaats waar haar handdoek ligt, met de kleinere handdoek ernaast. Daar zit niemand. Ze heeft geen idee welke kant ze op moet gaan. Zout prikt in haar ogen en vertroebelt haar zicht terwijl ze blijft rennen. Haarslierten plakken aan haar wangen. Steeds harder roept ze haar naam. Gealarmeerde omstanders bieden aan om te helpen zoeken naar haar dochter. Paniekerig geeft de moeder een beschrijving van haar kind.

Twee jonge strandwachten in gele T-shirts en rode shorts proberen het zoeken te coördineren. ‘Ieder jaar raken er duizenden kinderen zoek op een strand. We vinden uw dochter wel, mevrouw,’

zegt de magere tiener met een puisterig gezicht quasizelfverzekerend terwijl hij speurend om zich heen kijkt, alsof ze daardoor ineens voor hen zou staan. 'Heeft uw dochter een SOS-polsbandje om?'

De moeder schudt ontkennend haar hoofd.

'Dat was wel handig geweest...' zegt de strandwacht op een beledigend toontje.

'Daar heb ik nu niet veel aan, toch?' Haar stem klinkt scherp.

'Wat bedoelt u?'

De moeder negeert hem verder.

Mensen zoeken aan de waterkant en anderen duiken in het water, dat vandaag niet troebel is maar vrij helder. Door haar tranen ziet de moeder alleen nog maar vage gedaanten.

Ineens ziet ze haar emmer dobberen tussen het gelige schuim van de golven. Een klein jongetje, dat in het water zit, zwaait in de rondte met haar roze schep met afbeeldingen van lieveheersbeestjes.

Terwijl ze met haar hoofd heen en weer gaat rent de moeder iets dieper de zee in. Ze is in paniek en beseft dat elke minuut telt. Als haar dochter in het water is gevallen zou ze haar toch moeten zien? Dan gaat ze toch wel spartelen en gillen? Er zijn zoveel mensen in het water en aan de waterkant. Die letten toch ook wel op?

Een paar meter verderop komt een blonde man het water uit rennen met een klein meisje in zijn armen. Hij schreeuwt iets wat ze niet kan verstaan. 'H-help... H-hier!'

Gelukkig, daar is ze! Maar haar lijfje hangt slap in zijn armen. Eén zwemvleugel is leeggelopen, de andere is helemaal verdwenen. De moeder hoort iemand schreeuwen en schrikt als ze plotseling beseft dat ze het zelf is.

Geïnteresseerd volgen tientallen mensen wat er gebeurt. Zoiets maak je niet iedere dag mee.

Voorzichtig legt de man haar kind op het natte zand neer. Op haar rug. Een oudere man knielt naast het kleine lijfje. Hij drukt

met zijn handen op haar borstkas. Een, twee, drie. Hij legt een hand onder haar nek en bedekt haar mond met de zijne. Een van de strandwachten helpt hem met het reanimeren.

Hoop.

De moeder ziet geen bloed.

Ze wil op hen af rennen. Helpen. Haar dicht tegen zich aan trekken en knuffelen. Waar was je? Het liefste en kostbaarste wat ze op de wereld heeft. Maar mensen houden haar vast. Vreemde handen strekken zich naar haar uit als de grijpgrage tentakels van een octopus. Haar benen kunnen haar gewicht niet langer dragen en ze zakt op haar knieën. Scherpe stukken van kapotte schelpen dringen haar huid binnen en halen die open, maar ze voelt het niet. Ze voelt niets meer.

MAANDAG

Eerste vakantiedag

‘Hè bah, Nina, roze?’ Ik trek een vies gezicht. ‘Dat is toch niks voor jongens? Ik denk niet dat papa in een roze huisje wil slapen. Dan moeten we terug naar huis.’ Ik knipoog naar Paul, die met twee zware tassen achter ons aan sjouwt op de flink hellende weg naar de boulevard. Voor veel fietsers is de klim te gortig en ze stappen af. Alleen auto’s en bezitters van scooters en elektrische fietsen rijden moeiteloos naar boven.

Het is best ver lopen van de receptie op de camping, waar de strandhuisjes bij horen, tot aan het strand. Onze tassen konden we afgeven bij een man in een Jeep op de parkeerplaats, maar die komt pas langsrijden bij de huisjes als alle gasten zijn gearriveerd. ‘Dat ken ook wel aan het einde van de middag zijn,’ zei hij. En onze strandspullen en een aantal van de boodschappen hebben we wel meteen nodig.

‘Is dat opvoedkundig wel juist, Stefanie? Tegenwoordig hebben ze daar volgens mij heel andere ideeën over en moeten jongens ook in een roze huisje kunnen slapen.’ Hij lacht een beetje zuur en verplaatst met een pijnlijk vertrokken gezicht de hengsels van de tas op zijn schouder een klein stukje.

De afgelopen twee uur, van Brabant naar de Zeeuwse kust, is hij opvallend stil geweest. Dit in tegenstelling tot Nina, die vanaf de achterbank voortdurend vragen op ons afvuurde over de vakantie, het huisje waar we gaan slapen en de zee. Paul moest goed opletten, want het was druk op de weg. Op een zonnige lentedag zoals vandaag laat iedereen alles uit zijn han-

den vallen en wil naar de Brabantse plassen en meren of naar de Zeeuwse kust. Zeker in de meivakantie.

Zodra we het bord WELKOM IN ZEELAND passeerden, konden we op de rijksweg niet meer harder dan stapvoets rijden en zakte de moed me in de schoenen. Door de voor- en de zijruit zag ik de kronkelende bloemdijken, die vol stonden met wilde marjolein, distels en bloeiende meidoorn. De karmozijnrode kleur was van een verblindende schoonheid. In de boomgaarden waren de fruitbomen sinds een week getooid met roze en witte wolken bloesem. Mei is een prachtige maand in deze regio. De vele bloesems deden me sterk denken aan mijn jeugd. Ik beeldde me in dat ik ze kon ruiken, maar door het geopende raam van de Peugeot rook ik alleen maar uitlaatgassen.

Paul gaf richting aan en veranderde van rijstrook om een paar auto's te passeren. Ik bekeek hem van opzij, van de inhammen in zijn rode haar die de afgelopen jaren iets dieper zijn geworden tot aan zijn kaken die gespannen stonden. Zijn handen omklemden het stuur van de Peugeot. Af en toe wisselde hij van baan of remde hij. Net als altijd reed hij iets harder dan de maximumsnelheid.

Ik liet mijn hoofd tegen de hoofdsteun rusten en keek naar de rijen remlichten voor ons. Hier en daar doemde een boerderij op, een tiental meters van de snelweg af, gebouwd van zwart gebeitst hout met rode daken, omringd door bomen en landerijen. Erboven was de lucht nu al strakblauw. Ik hoopte dat dit zo zou blijven. Rechts raasde een trein voorbij, die een stuk sneller ging dan wij. De rails lagen soms vlak bij de snelweg, iets verderop weer verder weg. De wagons rammelden, ijzer op ijzer. Zo te zien waren er maar weinig passagiers die er behoefte aan hadden om met de trein naar Zeeland te gaan.

Navigatie had Paul niet nodig, want hij kent de omgeving op

zijn duimpje. Hij is in Vlissingen geboren en opgegroeid. Jaren geleden heeft hij hier op school gezeten. Veel heeft hij er nooit over verteld. Wel dat hij iedere dag naar school heen en terug fietste en dat hij dan altijd de zeewind pal op kop had. En dat hij het fijn vond om zo dicht bij de zee en het strand te wonen, dat er ruimte was en veel natuur. Tot na de zeevaartschool heeft hij er gewoond. Daarna zwierf hij rond over de wereldzeeën voor de Holland America Line. En door mij belandde hij uiteindelijk in Breda.

De snackbars en souvenirshops op de boulevard in Vlissingen zijn al open en de terrassen zitten vol. Er wordt gelachen en gedronken alsof niemand verplichtingen heeft. Geen baan en geen gezin. Zelf voel ik me ook direct meer ontspannen met de zon die op mijn gezicht schijnt en de buitenlucht.

‘Die kant op,’ zegt Paul, en hij gebaart met zijn hoofd naar rechts. ‘Kijk maar.’ Hij wijst naar een bord aan de kant van het trottoir waarop een aantal namen onder elkaar staan.

Nina huppelt vooruit met haar roze koffertje achter zich aan. Er zit een vlek op haar broek van het dropje dat in de auto uit haar mond was gevallen en dat ze niet meer kon vinden. ‘Panta Rhei en De Nolle,’ leest ze hardop voor en ze rekt haar hals uit zo ver ze kan. ‘Ik zie helemaal geen huisjes.’

Glimlachend kijk ik naar Paul, wetend dat we hetzelfde denken.

Paul en ik zijn tien jaar samen. Drie maanden nadat we elkaar voor het eerst ontmoetten gingen we al samenwonen. We waren verliefd en ervan overtuigd dat we samen een toekomst hadden. Paul werkte nog maar pas bij het bergingsbedrijf en ik had mijn studie communicatie net afgerond. Ik vond Paul stoer en bijzonder. Zijn rode haar, zijn zelfverzekerde houding

en zijn leuke lach. Hij had iets levendigs, een bepaalde vrijheid die me aantrok. Hij luisterde geïnteresseerd naar me en was niet de hele tijd zelf aan het woord. En dat was een verademing, net als zijn rust.

Ik kreeg een baan bij het dagblad. Paul bleef varen. We zagen elkaar soms een paar weken niet als ze ergens een scheepswrak moesten lichten of bij een transport moesten assisteren, maar dat maakte onze relatie ook weer steeds opnieuw leuk en spannend. Toen Nina werd geboren veranderde dat wel een beetje. Van algemeen journalist klom ik op tot redacteur stadsnieuws en dat betekende meer verantwoording en meer werk. Nu er in het hele land kranten opgeheven worden, de advertentieopbrengsten dalen, oplagen kelderen en er overnames zijn, zijn steeds meer collega's afgevoeid en moeten we hetzelfde werk met een kleinere groep journalisten en correspondenten doen.

Vijf jaar geleden zijn we verhuisd naar een twee-onder-een-kapwoning aan de rand van Breda. Een huis waar ik als kind al van droomde. Vlak bij een winkelcentrum en de school van Nina. De huizen worden vrijwel allemaal bewoond door dertigers met jonge kinderen of stellen met plannen in die richting die kindvriendelijkheid belangrijk vinden.

De wereld lag voor ons open maar wij zien het al maanden niet meer. We hebben nog nauwelijks gespreksonderwerpen en praten al helemaal niet meer over gevoelens. Paul is een man van weinig woorden waar je alles uit moet trekken; ik ben de prater van ons tweeën. 'Jij hebt ervoor gestudeerd,' zegt hij wel eens, 'en ik ben maar een boerenlul.' Ik heb er soms geen idee van wat hij voelt en denkt.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ELLEN DE VRIEND

Vermist

Soms verandert je wereld in een fractie van een seconde.
Elk jaar raken circa 40.000 mensen in Nederland vermist.
Gemiddeld vijftien daarvan komen nooit meer terug.

Karen is een aantrekkelijke journaliste van in de dertig en woont met haar man, rijschoolhouder Joost Roelink, en dochter Melissa in Zeeland. Op een dag die als alle anderen begint, raakt Joost vermist. Het is een mysterie wat er met hem is gebeurd.

De politie probeert Karen in eerste instantie af te wimpelen met het verhaal dat mannen wel eens vaker niet thuis komen en dat Joost waarschijnlijk ergens in de kroeg is blijven hangen. Maar als de dagen verstrijken, begint de nachtmerrie dat Joost mogelijk helemaal niet meer terugkomt steeds meer werkelijkheid te worden. Vlak nadat Karen de schokkende ontdekking doet dat er 50.000 euro verdwenen is van de zakelijke rekening van de rijschool, vinden een paar wandelaars de verlaten auto van Joost. Karen ondervindt dat een vermissing niet alleen een emotionele nachtmerrie is, maar ook een financiële angstdroom.

De zorgen en slapeloze nachten beginnen langzaam hun tol te eisen. Hoe hard ze ook haar best doet om de waarheid te ontkennen en vol te houden dat Joost nog in leven is, wijst alles erop dat hij voorgoed verdwenen is. Totdat Karen een telefoontje krijgt van iemand die beweert Joost gezien te hebben, levend en wel.

ISBN 978 90 452 0987 6 | ISBN e-book 978 90 452 0818 3